

168646

รุ่งวิมล ปินตาสะอาด: พัฒนาการของวรรณยุกต์ *B และ *C ในภาษาไทยตะวันตกเฉียงใต้. (THE DEVELOPMENT OF TONES *B AND *C IN SOUTHWESTERN TAI LANGUAGES)อ. ที่ปรึกษา : ศาสตราจารย์ ดร. ชีระพันธ์ เหลืองทองคำ, 171 หน้า. ISBN 974- 53-1153-7.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบรูปแบบการแยกและการรวมเสียงของวรรณยุกต์แถว B และ C ในภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้กลุ่ม P และกลุ่ม PH และนำเกณฑ์พัฒนาการของวรรณยุกต์ *B และ *C มาแบ่งกลุ่มย่อยภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้ รวมทั้งประมวลและสังเคราะห์การสืบสร้างคำไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้ดั้งเดิมที่มีวรรณยุกต์ *B และ *C เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับการสะกดของคำไทยกรุงเทพฯที่มีเสียงวรรณยุกต์โทในพจนานุกรมราชบัณฑิตสถานภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้ที่นำไปเป็นข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 15 ภาษา ประกอบด้วย ภาษากลุ่ม P จำนวน 8 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทดำ ภาษาไทขาว ภาษาไทเมืองเต็ก ภาษาไทแดง ภาษาไทลื้อ ภาษาไทยวน ภาษาไทพ่าเก และภาษาไทยเหนือ ภาษากลุ่ม PH จำนวน 7 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยกรุงเทพฯ ภาษาลาว ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาตากใบ ภาษาผู้ไท ภาษาพวน และภาษากู้อี

ผลกรวิจัยแสดงให้เห็นว่ารูปแบบพัฒนาการของเสียงวรรณยุกต์ *B และ *C ในภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้กลุ่ม P มีลักษณะเด่น คือ มีรูปแบบพัฒนาการวรรณยุกต์เพียงรูปแบบเดียว ได้แก่ *B > B123-4 และ *C > C123-4 ในขณะที่กลุ่ม PH มีรูปแบบที่หลากหลายและซับซ้อนมากกว่า กล่าวคือ พัฒนาการวรรณยุกต์ *B มีพัฒนาการถึง 3 รูปแบบ โดยรูปแบบที่พบมากที่สุด คือ *B > B123-4 เช่นเดียวกับพัฒนาการวรรณยุกต์ *C ที่มีพัฒนาการวรรณยุกต์ 3 รูปแบบ โดยรูปแบบที่พบมากที่สุด คือ *C > C123-4 ส่วนการวิเคราะห์พัฒนาการของวรรณยุกต์ *B ร่วมกับ *C พบพัฒนาการถึง 5 รูปแบบ โดยรูปแบบที่พบมากที่สุด คือ *B > B123-4 *C > C123-4 และ B4 ≠ C123 นอกจากนี้ยังพบว่า มีภาษา 3 ภาษาที่มีรูปแบบเฉพาะเนื่องจากมีพัฒนาการไม่เหมือนภาษาอื่นในกลุ่ม ได้แก่ ภาษาลาวที่มีรูปแบบพัฒนาการ คือ *B > B1234 *C > C1-234 และ B4 ≠ C123 ภาษากู้อีที่มีรูปแบบพัฒนาการ คือ *B > B123-4 *C > C1-234 B4 = C234 และ B123 = C1 และภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีรูปแบบพัฒนาการ คือ *B > B1-23-4 *C > C1-23-4 และ B4 ≠ C123 นอกจากนี้ภาษาไทยกรุงเทพฯซึ่งเป็นภาษากลุ่ม PH มีรูปแบบพัฒนาการ *B > B123-4 *C > C123-4 และ B4 = C123 ซึ่งเหมือนกับรูปแบบพัฒนาการวรรณยุกต์ของภาษาไทยแดงซึ่งเป็นภาษากลุ่ม P

เมื่อพิจารณาจากรูปแบบพัฒนาการวรรณยุกต์ *B และ *C ของภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้กลุ่ม P และกลุ่ม PH พบว่าเกณฑ์พัฒนาการวรรณยุกต์ *B และ *C ไม่สามารถนำมาแบ่งกลุ่มย่อยภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้กลุ่ม P ได้ แต่เมื่อใช้เกณฑ์พัฒนาการวรรณยุกต์ *B ร่วมกับ *C แบ่งกลุ่มย่อยภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้กลุ่ม PH จะแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย ภาษาไทยกรุงเทพฯ ภาษาผู้ไท ภาษาพวน ภาษาตากใบ กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย ภาษาลาวและภาษากู้อี และกลุ่มที่ 3 ประกอบด้วย ภาษาไทยถิ่นใต้

จากการนำคำภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้ดั้งเดิมที่มีวรรณยุกต์ *B (>B4) และ *C (> C1) มาเปรียบเทียบกับคำไทยกรุงเทพฯที่สะกดด้วยเสียงวรรณยุกต์โท โดยอาศัยความรู้ที่ได้จากการสืบสร้างภาษาไทยสาขาตะวันตกเฉียงใต้ดั้งเดิมที่มีวรรณยุกต์แถว B และ C พบว่ามีคำไทยกรุงเทพฯ จำนวน 28 คำ ที่มีตัวสะกดไม่ถูกต้องและสอดคล้องกับพัฒนาการของเสียงวรรณยุกต์

168646

4480176422 : MAJOR LINGUISTICS

KEY WORD: TONES / SOUTHWESTERN TAI / COMPARATIVE TAI / SUBGROUPING /

RUNGWIMOL PINTASAARD : THE DEVELOPMENT OF TONES *B AND *C IN SOUTHWESTERN TAI LANGUAGES. THESIS ADVISOR :PROF. THERAPHAN LUANGTHONGKUM, Ph.D., 171 pp.
ISBN: 974-53-1153-7.

The objectives of this study are to analyze and to compare the split and merger patterns of tones B and C in the P and PH language groups of Southwestern Tai (SWT). Based on the development of tones *B and *C, 15 languages were subclassified. Finally, Bangkok Thai words (Siamese) containing the falling tone were compared with those of Proto-Southwestern Tai (PSWT) having tones *B and *C in order to check the spelling of the Bangkok Thai words. The data used in this study were elicited from the available wordlists and dictionaries of 15 Southwestern Tai languages and also from the researcher's field notes. These 15 languages were divided into two groups: 8 languages of the P group (Black Tai, White Tai, Tai Muang Toek, Red Tai, Tai Lue, Tai Yuan, Tai Phakae and Tai Nue) and 7 languages of the PH group (Bangkok Thai, Lao, Southern Thai, Tak Bai, Phuthai, Puan and Yo).

The findings reveal that there is only one prominent pattern of the development of *B and *C in the P group, *B > B123-4 and *C > C123-4. The patterns found in the PH group are more complicated. For each tone, three patterns have been found. The prominent patterns are *B > B123-4 and *C > C123-4. Regarding the patterns of development of *B together with *C, five patterns have been found. The combinative pattern *B > B123-4 *C > C123-4 and B4 ≠ C123 is the most prominent. Besides, Lao, Yo and Southern Thai have distinctive patterns, i.e., *B > B1234 *C > C1-234 and B4 ≠ C123 in Lao, *B > B123-4 *C > C1-234 B234 = C4 and B123 = C1 in Yo, and *B > B1-23-4 *C > C1-23-4 and B4 ≠ C123 in Southern Thai. Bangkok Thai, a language in the PH group and Red Tai, a language in the P group, have the same type of combinative development pattern, *B > B123-4 *C > C123-4 and B4 = C123.

The findings suggest that the development of tone *B and of tone *C should not be used as the criteria for subcategorizing languages in the P group, even though they seem to work quite well for languages in the PH group. The PH-group languages can be subclassified into 3 subgroups: a) Bangkok Thai, Phuthai, Puan and Takbai, b) Lao and Yo, and c) Southern Thai.

When the Bangkok Thai words containing the falling tone, were compared with the reconstructed PSWT forms having tone *B and *C, 28 of them have been found misspelled since their tones do not conform to the development of tones *B and *C.